

Oton Župančič:

Glosa.

Le ne uči pevcev peti!
Mar učil boš cvesti veje?
ptič na veji se ti smeje:
jaz sem pred teboj na sveti!

Brate, pojdi s tiho vero
zjutraj z mano proti Čadu,
v rosнем te obsiplje hladu
sladkih melodij stotero.
Kje so vzeli ritem, mero
pevčki ti svetó razvneti?
Daj ponižno se ujeti
petju v zanke, v zvonki rimi
tajnostno se spôji ž njimi —
le ne uči pevcev peti!

Zemlja zelenino dviga,
nad teboj jo v loke boči,
v njenem maternem naročji
cvet pri cvetu še užiga.
Mila vsa ti k sebi miga,
sina z vonjem te oveje,
um ne, duša jo umeje,
sluša njene dihe lahne
brez besed odgovor dahne —
mar učil boš cvesti veje?

Kaj modrost mi tvoja zvita,
kaj mi akti preležani!
Bukev prah naj v sebi hrani
seme pesmi in razcvita?
Ne natezaj na kopita,
kar svobodno je brez meje,
tvoje forme in ideje,
o, kako je vse to suho,
golo, piškavo in gluho —
ptič na veji se ti smeje.

Iz najgloblje globočine
 korenina sreba soke,
 vrh, kot mreža v zračne toke
 vržena, lovi jasnine.
 Kar človeštvo kdaj prešine,
 kar med solnci se zasveti,
 v srcu pevčevem zaneti
 žar, odžar prvotne luči;
 glej, poslušaj, ti se uči —
 jaz sem pred teboj na sveti!

— — — — —

P e s e m .

Glej s solncem prepojēni
 slapovi in potoki!
 V srebró, v zlató se penijo
 po rebrih tam, po loki.

Na bregu breskev rožna
 in črešnja je vsa bela,
 čebelica je zmedena,
 ne ve, kam naj bi sela.

Gredica sredi trate
 je kot cvetoča barka,
 zdaj žena mi stopila tja
 v naročju sinka Marka.

O žena, sinko Marko!
 Pomlad okoli vaju!
 Čebelica, sirotica,
 ne veš kam sestiti v maju.

O žena, sinko Marko
 in jaz med vama tretji —
 Kam mislimo, kaj hočemo
 v tem blaženem objetji?!

